



ต้น
Ku ชลธร



illust : Ewaa story : umms



ลำดับที่ 16

ต้นหูชالی

เขียนโดย นทกร

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2562

ราคา 295 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 1 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-618-00-3633-2

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุวิยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : Ewaa รูปเล่ม : นิพันธ์ุ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์สรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapomfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมแนบบรรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย



Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

พีดันเป็นพระเอกจับสลากมา :)

เราเขียนชื่อแก๊งเพื่อนน้องโน้ได้กระดาก เขย่า ๆ แล้วจับเหยี่ยย ออกมาเป็นท่อนนาย จับใหม่ได้อินทะ เยี่ยม! พีดันเป็นคนสุดท้ายที่เราจับขึ้นมาได้!

คือ...ที่จริงตั้งใจจะเขียนพีดันอยู่แล้ว เพราะคาแร็กเตอร์นางเหมือนเพื่อนเราคนหนึ่ง หน้าโหดโหมดแฟนซี เป็นตัวละครที่มีมิติพอสมควร ถ้าอยากรู้ว่าแฟนซีขนาดไหน ลองเปิดอ่านดู จะรู้ว่า... พี่กูเล่นกวนหนักมาก :)

พอมีพีดันहनคนเดินเรือแล้ว ก็ต้องมีน้ำมน้ำให้พีดันเดินเรือปะ นั่นแหละ เป็นที่มาของชื่อนายเอกเรื่องนี้ คนที่จะรักพีดันมากๆ น้อย

ต้นหนชลธิ

แค่ชื่อ เขาก็คู่กันแล้ว ใครจะมาแยกสองเราให้พรากจากไม่มี
ไม่มี!

รักใส ๆ หัวใจว่าวุ่น นิยายจากเราที่อยากให้ทุกคนอมยิ้มได้
ขณะอ่าน

รักแหละ

เรื่องนี้เราสวมวิญญาณยูนิคอร์นแอบอยู่ใต้เตียงพีดันกับ
น้องชด :)

ยูนิคอร์นพยายามเป็นร้อย ๆ ครั้ง เพื่อจะพาความรักมา
พบคุณ

สุดท้ายนี้ ต้องขอขอบคุณพี่ ๆ ทีมงานสนพ. Deep ที่น่ารัก
อบอุ่นมาก ๆ พี่สาวที่ยอมให้อวดแวดตลอด รวมถึงนักอ่านที่คอยให้
กำลังใจทั้งคอมเมนต์ ไลน์ ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก รวมถึงขนมที่ส่ง
มาให้กันไม่ขาด

พูดทุกครั้ง และจะพูดต่อไปเรื่อย ๆ...

รักแหละ
จากใจ นทกร

Prologue

“อากาศดีจัง”

น้ำเสียงราบเรียบดังออกมาจากริมฝีปากกระชับ หลังท่อนแขน
เรียวเล็กเลื่อนเปิดประตูกว้างที่กั้นระหว่างระเบียงและห้องนอน
เข้านั่งอากาศดีจริงตามที่เจ้าของห้องอย่างชลธิศคิด แสงแดด
อ่อน ๆ กับลมทะเลที่พัดมาทำให้รู้สึกปลอดโปร่ง อารมณ์ที่ดีอยู่แล้ว
เลยยิ่งดีขึ้นไปอีก

เขาอารมณ์ดีเหมือนคนบ้ามาตลอดทั้งสัปดาห์ หลังจากผล
แอดมิชชั่นประกาศออกมาว่าได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับพี่
ข้างบ้านอย่างพี่ตัน

จะไม่ให้อารมณ์ดีได้อย่างไรละ ก็ในเมื่อแอบชอบพี่ตันมาตั้งแต่
เด็ก แม้จะเป็นการแอบรักข้างเดียว อยู่ห่าง ๆ อย่างห่วง ๆ ก็ตาม

ยึดตัวรับอากาศบริสุทธิ์จนเต็มปอด บิดกายอย่างเกียจคร้าน
แล้วยิ้มออกมาเมื่อนึกไปถึงวันแรกที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย คงจะ
มีโอกาสได้ไปแอบส่องดูพี่ตันเล่นบาสเหมือนตอนเด็ก หลังจาก

ไม่ได้เห็นเพราะพี่ดันย้ายบ้านไปเรียนที่กรุงเทพฯเมื่อหลายปีที่แล้ว
แต่อีกไม่นานนี้หรือก เราคงจะได้เจอกัน

ดวงตาหลบลีกลุ่คม โบหน้าตุตัน เจ้าของรอยสักรูปสมอเรือ
ที่หน้าอก

“เท็จ...” ยิ้มมุมปาก หมุนตัวเดินกลับเข้ามาในห้องนอนสีครีม
กว้างขวาง พร้อมหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กบนโต๊ะทำการบ้านเข้า
ชุดกับเฟอร์นิเจอร์ชิ้นอื่นมาทั้งตัวลงนั่งบนเตียงนุ่ม

คิดถึงพี่ดัน อย่หาว่าเวอร์ไลยนะ แต่พอรู้ว่าจะได้เรียนที่
เดียวกัน ก็คิดถึงพี่ชายข้างบ้านแทบจะทุกลมหายใจเข้าออก จนต้อง
ไถหน้าเฟซของเจ้าของโบหน้าดิบเถื่อนดูทุกวัน

เข้านี้ก็เช่นกัน

ชลธิเปิดเข้าไปที่เฟซบุ๊กของตัวเอง คลิกเมาส์หนึ่งครั้งไปที่ช่อง
ค้นหา แทบไม่ต้องเสียเวลากرอกพญฺุชนะ ชื่อของพี่ดันก็ขึ้นมาเป็น
ชื่อแรก เรียงเร่งให้กดเข้าไปดูอย่างไม่ลังเล

...ไม่ค่อยอัปเดตอะไรหรือก ส่วนมากจะเป็นรูปที่แฟนพี่ดัน
แท็กมา พุดแล้วชวนปວคใจชะมัด คนที่แอบชอบมานานดันมีเจ้าของ
ไปซะแล้ว แถมยังสวยมากอีกด้วย

“ไหนบอกจะแอบชอบอย่างเดียวไง เผลอเอาตัวเองไปเปรียบ
เทียบอีกจนได้”

สะบัดหัวไล่ความคิดของตัวเองออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึง
เลื่อนรูปของอีกฝ่ายต่อ ไม่สามารถบอกได้ว่าชอบรูปไหนมากที่สุด
แต่ถ้าถามว่ารูปไหนประทับใจที่สุด คงจะเป็นรูปตอนที่พี่ดันถอดเสื้อ
เล่นบาส ไซร์รอยสัก และหน้าท้องเป็นลอนหกลอน

จัดว่าเป็นผู้ชายที่โดดเด่นและดูดีมากเลยทีเดียว

“อ้าว! รูปคู่พี่แอมป์หายไปไหนแล้ว” คิ้วโก่งเรียงเส้นสวยขมวด

เข้าหากันจนแทบจะผูกโบได้ ชื่อแอมป์ที่ถูกเอ่ยมาคือคนรักของ
พีตัน ปกติจะมีรูปคู่ของสองคนนี้ได้มีไปหมดจนรกสายตา

แต่เช้าวันนี้ไม่มี...นี่นับเป็นเรื่องผิดปกติ ต่อมนักสืบโคนันจึง
เริ่มต้นทำงาน

และในที่สุดก็ได้คำตอบ เมื่อเห็นว่าเฟซบุ๊กของพีแอมป์ลงรูป
คู่กับผู้ชายคนอื่น ส่วนหน้าโปรไฟล์ของพีตันนั้น

- Live in Bangkok, Thailand
- Single
- Followed by xxxx

“Single...Single...Single!!!” ยกนิ้วตบมือลงวางไว้ข้างเตียงด้วย
ท่อนแขนเต็มสัน เขาหันไปส่องกระจกเพื่อดูหน้าตาของตัวเองใน
เวลานี้ เหมือนจะยิ้มกึ่งหัวเราะ ดูตลกอยู่ไม่น้อย แต่หน้าตาตอนนี้
จะเป็นยังไงก็ช่างเถอะ เพราะว่า

“แม่ครับแม่ พีตันโสด!”

Chapter 01

“แม่...พีดันโสด!”

“อะไรซล เสียงดังแม่ตกใจหมด”

“พีดันโสดงแม่”

“แล้ว?”

“โธ่แม่! ก็พีดันโสดแล้วง ถ้าคนที่เราแอบชอบไม่มีเจ้าของ เราก็มองเขาได้แบบไม่ต้องรู้สึกผิด” อธิบายเหตุผล พร้อมมองแม่ บังเกิดเกล้าเลือนหน้าจอโทรศัพท์ในมือเล่น

ในบ้านหลังใหญ่ เขาอาศัยอยู่กับแม่แค่สองคน ส่วนพ่อเสีย ไปตั้งแต่วัยเด็ก เลยทำให้สนิทกับแม่เป็นพิเศษ เรียกได้ว่าคุยกันทุก เรื่อง รวมถึงเรื่องแอบชอบพีดันด้วย

“แม่รู้แล้ว นี่ก็นั่งคุยกับป้าตาย แม่เจ้าตันอยู่ เห็นว่าเล็กกัน เต็ดขาดเลยรอบนี้ ป้าตายบอกว่าตันแทบไม่เป็นผู้เป็นคน ก็อย่าง ว่า...คบกันมาตั้งเจ็ดแปดปี”

“สงสารจิง บอกป้าตายสิแม่ ว่าส่งพีดันมาทางนี้ ชลธิ์ปลอบใจ

ให้เอง” นั่งลงตรงเก้าอี้ข้างแม่น้ำ พร้อมหยิบแอมป์เปิ้ลในจานตรงหน้า ขึ้นกินหน้าตาเฉย “บอกป้าตายเลยว่าจะบีบที่ต้นใส่กระสอบโยนมาทางนี้”

“ต่อหน้าแกงให้ได้อย่างนั้นะชล เพราะอีกสองสามวันต้น จะมาอยู่ข้างบ้านเรา ที่บ้านสวน”

“ถ้าพี่ต้นเจอผมตอนนี้ พี่เขาก็รู้สิว่าผมเป็นตุ๊ด หา!?!??” แอมป์เปิ้ลที่กำลังกัดอยู่หล่นลงบนโต๊ะแทบจะในทันที ตากลมโต สีน้ำตาลอ่อนหันมองหน้าคนพูด “แม่พูดว่าอะไรนะ”

“บอกว่า ต้นจะมาอยู่ข้างบ้านเรา จะตกใจอะไร ก็บ้านเขา จะมาอยู่ก็ไม่เห็นแปลก”

“แม่พูดจริงนะครับ ไม่ได้หลอกกันนะ”...แตกตื่น ชัดเจน

“จะไปไหนทำไม แต่แม่ว่าต้นเจอเราตอนนี้คงตกใจ ช่วยเอา ที่คาดผมสีชมพูออกจากหัวก่อนเถอะ โบโหญ่กว่าหน้าอีก”

“ผมว่ามันน่ารักดีออก” ชลรู้สึกขึ้นจากเก้าอี้ตัวที่นั่ง พุ่งไปคว้า หยิบกระจกบานเล็กที่วางไม่ไกลมาถือไว้ในมือ

เขามองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก หลายปีที่ไม่ได้เจอ กัน เขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ก่อนก็เหมือนเด็กผู้ชายทั่วไปนั่นแหละ เพราะยังไม่รู้ตัวว่าชอบผู้ชาย แต่หลังที่ต้นไปเรียนที่กรุงเทพฯ ได้สักพักจนถึงปัจจุบัน ก็เปิดเผยตัวตนว่าไม่สนใจผู้หญิงอย่างเต็มภาคภูมิ

ตากลมโตที่มักใส่คอนแทกต์เลนส์เอาไว้แทนการใส่แว่นสายตา ทำให้ดูน่ารักสดใสอยู่เสมอ จมูกนิด ริมฝีปากหน้อย ผิวพรรณก็ขาวใสอย่างเป็นธรรมชาติ ถึงไม่ได้ออกสาวแต่งหญิงมากมาย แต่ดูโดยรวมก็ไม่ใช่ผู้ชายมาดแมนแฮนซั่มอยู่ดี

“แม่ว่าถ้าพี่ต้นเห็นผม จะรู้ใหม่ว่าเป็นเกย์”

“แม่ว่าไม่รู้ ไม่ได้เจอกันหลายปีแล้วนี่”

“ผมกลัวพี่ตันรับไม่ได้ แล้วจะไม่ได้เข้าใกล้ล่ะสิ ที่จริงก็ไม่ขออะไรมากหรอก ขอแค่ได้แอบชอบอยู่ใกล้ๆ นิดเดียวก็พอ”

“ลูกแม่มีก็น้อยจัง ถ้าเป็นแม่นะ ไล่สุด หุ่หมดตัว ได้ไม่ได้ ค่อยว่ากันอีกที แม่ก็ใช้วิธีนี้แหละจิบพอ”

“ก็นั่นแม่ ไม่ใช่ผม ไม่คุยด้วยแล้วดีกว่า จะออกไปตัดผม ขึ้นปลั๊ยให้ยาวกว่านี้จะยิ่งดูสาว” ถอดที่คาดผมสีชมพูมติดไปอันใหญ่ ออกจากศีรษะ เสยผมหน้าม้าที่หล่นมาตามกรอบหน้า แล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ซลจะเอารถคันไหนออกไป”

“เจ้านมชมพู” หมายถึง Volkswagen New Beetle สีชมพูนมคันโปรด

“อย่าขับรถเร็วนักละ มันอันตราย”

“ครับ ผมรู้แล้ว”

รถยนต์คันหรูทยานไปตามถนนเลียบริดในจังหวัดชลบุรี เพลงในรถถูกเปิดจนดังลั่น ส่วนเจ้าของรถร้องตามอย่างอารมณ์ดี ซลชื่นชอบถนนเส้นนี้ เพราะด้านหนึ่งสามารถมองเห็นทะเล สะท้อนแสงแดดระยิบระยับตา ส่วนอีกด้านก็เต็มไปด้วยร้านค้า สะท้อนวิถีชีวิตของผู้คน

ในวันนี้ที่แรกเขาตั้งใจว่าจะนอนดูซีรีส์เกาหลีอยู่ที่บ้าน แต่หลังจากได้ยินว่าอีกสองสามวันพี่ตันจะมา เลยคิดว่าออกมาตัดผม นวดหน้า ซ้อเสื้อผ้าใหม่จะดีกว่า

และคนที่ต้องรับกรรมออกมาเป็นเพื่อนก็ไม่ใช่ใคร เป็นไอ้แก้มเพื่อนสนิทของเขาเอง

ชวลีจืดจางแต่ไม่ดับเครื่องยนต์หน้าประตูบ้านหลังหนึ่ง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. ออกหาแก้ม และในไม่ช้าร่างโปร่งบอบบางก็ก้าวเข้ามานั่งข้างคนขับ

“จู่ๆ นึกจะชวนออกไปไหนมาไหนก็ชวน แต่งหน้าแทบไม่ทัน แล้วทำไมแกใส่แว่นอะไอ้ชล... ไหนบอกใส่แว่นแล้วไม่แซบ” แก้มดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด ออกแฉวงๆ นิดหน่อยเมื่อเห็นเขาสวมใส่แว่น สายตาแทนคอนแทกต์เลนส์ที่มักใส่เป็นประจำ

“เวลาฉันใส่คอนแทกต์เลนส์ แกว่าฉันน่ารักไหมล่ะ ก็ต้องปกปิดกันไว้บ้าง ต้องรักษาวลสงวนตัวรอทูนหัวมาหา”

“ใครวะ ทูนหัวของคุณหนูชวลี”

“ก็มีอยู่คนเดียว ที่ล้ำๆ มีรอยสักรูปสมอเรือตรงหน้าอก”

“พีตั้นอะนะ คนที่เป็นทูนหัวของชวลี แต่เป็นสามีคนอื่น ถ้ามจริงเถอะ เมื่อไหร่จะเลิกชอบแล้วมีแฟนเป็นตัวเป็นตนสักที แกเองโคตรของโคตรหน้าตาดี บ้านก็รวย จะไปสนอะไรกับผู้ชายที่มีเจ้าของแล้ว”

“เขาเลิกกันแล้ว ยินยอมโดยแม่พีตั้น”

“งั้นแกก็จีบเลยดิชล”

“จะบ้าเหอ พีตั้นชอบผู้หญิง”

“โหย! นี่มันยุคไหนสมัยไหนกันแล้ววะ เคยชอบผู้หญิงก็เชื่อว่า จะชอบผู้ชายด้วยกันไม่ได้ เบ้าแกดิขนาดนี้ เป่ย์ผู้กิดู”

“เอาที่ไหนมาพูดว่าฉันเป่ย์ดู ไม่มีไม่เคยเว้ย เพราะนอกจากชื่อของขวัญส่งไปให้พีตั้น ก็ไม่เคยซื้ออะไรให้ผู้ชายคนไหน”

“บัตรคอนเสิร์ตกับมิตติ้งดาราละ คิวก็ไวกว่าชื่อของขวัญให้พีตั้นอีก”

“อ้อ...เรื่องนั้นละไว้ในฐานที่เข้าใจแล้วกัน” ชวลีปล่อยมือข้าง

หนึ่งจากพวกมาลัยรถยนต์มาตันแวนสายตาที่เลื่อนตกลงมาที่ปลาย
จมูกขึ้น ก่อนจะหักถลเลี้ยวไปตามทางเข้าของห้างสรรพสินค้า

“แกต้องจับพีดัน ควร...”

“ไม่กลัวอะ” เขาตอบรับพร้อมกับสายตีสระระปฏิเสฐ

“งั้นก็ช่วยอะไรไม่ได้...นี่ ถ้ามจริงเถอะซล ผู้ชายมีตั้งเยอะตั้ง
เยะ ทำไม่ฝังใจกับคนนี่”

“ไม่รู้สิ” ไม่ได้ตอบคำถามของแก้มตรงๆ แค่มิม แล้วย้อน
ความคิดของตัวเอง

บ้านของเราสองคนอยู่ติดกัน เพราะแม่พีดันมีพื้นเพเป็นคน
จังหวัดชลบุรี แถมยังเป็นเพื่อนสนิทกับแม่น้า เราเลยได้เป็นเพื่อน
เล่นกันตั้งแต่เด็ก แม้ว่าภายหลังพีดันจะย้ายไปอยู่กรุงเทพฯาวร
เหลือเพียงการไปมาหาสู่ที่นานๆ ครั้งจะเกิดขึ้น

อายุห่างกันกับพีดันแค่สองปี ตอนอนุบาลจนถึงประถมปลาย
เลยได้เรียนโรงเรียนเดียวกัน

รายนั้นเท่ามาตั้งแต่เด็ก ตัวใหญ่กว่าเด็กวัยเดียวกัน เลยมักจะ
ได้เป็นหัวใจประจำโรงเรียน

ความประทับใจของเขามีต่อพีดันในช่วงวัยเด็กเกิดขึ้นนับ
ครั้งไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็ตอนที่ถูกแกล้งโดยเด็กประถมที่โตกว่า
เพราะหน้าตาน่ารักเกินไป พีดันก็จะไปทำตึกกับเด็กโตพวกนั้นเพื่อ
ล้างแค้นให้ บ่อยครั้งเข้า เลยไม่มีใครกล้าแกล้งเขาลักคน หรือจะ
เป็นตอนที่ครอบครัวเรานัดแนะไปเที่ยวด้วยกัน ครั้งนั้นเขาวิ่งเล่น
แล้วถูกฝั่งต๋อยเท้าจนเดินไม่ไหว ก็ได้พีดันเนี่ยแหละ ที่แบกเขาได้
หลังเดินกลับไปหาพ่อกับแม่

นอกจากนี้ยังมีความทรงจำอีกหลายอย่างที่เขาเก็บไว้ เป็น
ความทรงจำดีๆ เป็นใบเบิกทางสู่การแอบรัก

“ซล ไ้ซล ตรงนั้นว่าง เอรารถไปจอดดี”

“อ่า...”

“เหม่อลอยไปอีก”

“โทษที เพลอคิดอะไรไปเรื่อย แกจะซื้ออะไรปะแก้ม ฉันว่าฉันจะมาเดินดูของเตรียมไปอยู่หอที่กรุงเทพฯด้วย”

“ไม่รู้ ขอเดินดูก่อนแล้วกัน แล้วแกจะอยู่หอที่ไหนล่ะ ฉันเสียตายน่าที่ไม่ได้ม.เดียวกัน ไม่งั้นจะแชร์ห้องด้วย”

“ยังไม่รู้เลย แต่บอกแม่ไว้แล้วว่าอยากอยู่หอเดียวกับพี่ต้น ไม่รู้จะมีห้องว่างมั๊ย”

“ทำไมไม่แชร์กับพี่เขาไปเลย วันดีคืนดีพี่ต้นเพลอแถมจะได้จับปล้ำ อู๊ปส์! นี่ฉันพูดอะไรออกไป”

“...เออ ความคิดดีนี่หว่าแก้ม” ซลรีหันมองเพื่อนสนิทหลังเดินเข้ามาสู่ภายในตัวห้าง ใช้มือทาบอกเมื่อนึกขึ้นได้ “ตื่นมาอีกทีพี่ต้นก็กลายเป็นผี”

“แกกลัวเธอ”

“ก็ไม่มี แต่ถ้าขอไปอยู่ด้วยได้ ก็จะได้ใกล้พี่ต้นมากกว่าเดิม”

“ต้องแอบแมนปะ”

“อืม”

“ฉันแอบเป็นแฟนแกให้เอามั๊ย”

“ไม่เอา กลัวโดนฟ้าผ่าตาย...ไอ้แก้ม ฉันว่าผู้ชายคนนั้นเหมือนพี่ต้นเลยอะ” หรีตาดเล็กมองร่างสูงในร้านกาแฟ เขาเดินมาทางนี้เพราะอยากกินน้ำหวาน แต่ก่อนจะก้าวขาเข้าไปในร้านก็มีอันสะดุดตากับรูปร่างสูงใหญ่ที่หันหน้ามามองทางนี้พอดี

ดวงตาคมกริบดูต้น จมูกโด่งเป็นสัน ปากหยักอึมนำจูบ

ก็ดูรูไปอยู่ทุกวันทำไมจะจำไม่ได้! นั่นมันพี่ต้นตัวจริงเสียงจริง

หล่อจริงไม่ต้องมองผ่านจอ ใครจะมาดแมน แม้สวมเพียงเสื้อยืด สีขาวพอดีตัวเน้นกล้ามเนื้อกำกับกางเกงยีนธรรมดา ตบท้ายด้วยรองเท้าผ้าใบราคาหลายหลัก

แล้วดูสภาพเขาตอนนี้สิ เสื้อยืดสีชมพูไอเวอรี่ไซซ์แบบเกาหลี กับกางเกงขาสั้น ติดหน้าม้าขึ้นไปด้วยกับมายเมโลดี้ ชลธิ์ก็คิดว่า ชลธิ์เป็นคนน่าเอ็นดูระดับหนึ่ง

“ไม่! ไม่! ไม่! จะให้พี่ต้นเห็นเขาในเวลาที่ไม่ได้ มันยังไม่ใช้เวลาที่สมควรจะเจอกัน”

“ไหนแม่บอกว่าอีกสองสามวันพี่ต้นถึงจะมาไง ไอ้ยกัมม์ ชั้นไม่โอเค” คำว่าแซนเพื่อนสาว แล้วเดินก้มหน้าให้พื้นระยระยองเห็น เขาแอบเห็นพี่ต้นมองมานิดหนึ่ง พร้อมกับขมวดคิ้วมองตาม

อย่าเห็นเขานะ ห้ามเห็นเด็ดขาดเลยตอนนี้

“ไอ้ซล แกจะลากฉันไปไหนวะ”

“อยู่ไม่ได้แล้ว ต้องหนีก่อน!”

“อะไรเนี่ย!”

แก้มร้องไวยวายไปตลอดทางที่ถูกลาก กว่าจจะรู้ตัวว่าถูกพาเข้ามาทางบันไดหนีไฟ ก็เป็นตอนที่เขาทรุดตัวลงนั่งหมดสภาพที่ชั้นบันได...หอบเหนื่อย

“พี่ต้นตัวจริง...หล่อกว่าในรูปอีกไอ้ยกัมม์”

“คนไหนวะ ชั้นยังไม่ทันเห็นเลย”

“ที่ใส่เสื้อสีขาว หน้าดูๆ”

“อ้อ...” แก้มส่งเสียงรับเมื่อทบทวนไปถึงเหตุการณ์ที่ร้านกาแฟ จำลักษณะคร่าวๆ ได้แม้ไม่ได้มองหน้า แต่หุ่นสูงเตี้ยตาขนาดนั้นตาถั่วแต่ไหนก็เห็นได้ชัดเจน “เสาไฟฟ้ากับหลักกิโลเลยซล”

“ไม่เคยคิดว่าพี่ต้นจะสูงขนาดนั้นเหมือนกัน” ชลธิ์พยายาม

ควบคุมการหายใจของตัวเองให้เป็นปกติ คิ้วมือเล็กของแก้มมา
ทาบลงไปตำแหน่งหัวใจของตัวเอง

ตึกตัก ตึกตัก รวถี่เหมือนเสียงรวัป็นกล

“หัวใจฉันเต้นเร็วมาก”

“แกก็เลยวิ่งหนี?”

“เปล่า ที่วิ่งเพราะยังไม่อยากให้พี่ดันเห็นสภาพ หัวฉันมีมาย
เมโลดี้ แต่งตัวดัดจริตนิดหน่อย พี่เขาเห็นฉันปะวะ ถ้าเห็นนี้ทำหน้า
ไม่ถูกเลยนะ”

“ทำไมแกจะต้องกลัวว่าพี่เขาจะรู้ว่าแกเป็นเกย์ด้วย”

“ก่อนพี่ดันย้ายบ้าน ฉันยังแมนไง ก็เพิ่งมารู้ตัวว่าชอบผู้ชาย
ตอนที่พี่เขาไปแล้วนั่นแหละ”

“เลยไม่อยากให้เขารู้ว่าแกเปลี่ยนไป กลัวจะเข้าหน้าไม่ติดว่า
งั้นเถอะ”

“ก็ประมาณนั้น”

“แล้วจะทำยังไงต่อ พี่เขามาแล้วเนี่ย”

“ไปตัดผมอย่างที่ตั้งใจก่อน เอาทรงแมน ๆ แล้วก็ซื้อเสื้อผ้าที่
ดูเป็นผู้ชายเปลี่ยนก่อนเข้าบ้าน แกต้องช่วยฉันดูเสื้อผ้าด้วยไอ้แก้ม
ซื้อเผื่อไว้สำหรับใส่หลาย ๆ วันเลย”

“ได้ แต่ขอพักเหนื่อยก่อนนะ ลากวิ่งมาซะไ้”

“หายใจไม่ค่อยทัน รู้สึกจะตายแล้วเหมือนกัน”

สองเพื่อนรักลอบสบตากันหนึ่งครั้ง แล้วในที่สุดก็พร้อมใจกัน
ถอนหายใจออกมา

หลังจากนี้เขาคงจะเป็นชลธิคนแมน คงจะต้องแมนให้พี่ดันดู!

Volkswan New Beetle สีชมพูมมถูกจอดอย่าง

เงียบเทียบภายในโรงจอดรถที่เต็มไปด้วยรถหรู ซลธีรู้ดีว่าบ้านตัวเองค่อนข้างจะมีฐานะอยู่มก อีกทั้งต้นตระกูลก็เป็นผู้ทรงอิทธิพลในจังหวัด ส่งผลให้บ้านที่พักอาศัยหลังใหญ่พอสมควร แต่ไม่มีวันไหนเลยที่จะรู้สึกที่บ้านหลังใหญ่มกเท่าวันนี้ อาจเป็นเพราะหน้าบ้านมีรถคันหนึ่งจอดอยู่...แน่นอนว่าเป็นรถของพี่ตัน เพราะแม่เพิ่งจะไลน์มาบอกว่าพี่ตันแวะเอาของมาให้ที่บ้าน เลยจัดการเรียกเอาไว้ให้ทานข้าวเย็นด้วยกัน

และทั้งหมดก็คงเป็นสาเหตุที่ทำให้รู้สึกที่บ้านกว้าง เพราะตัวเองตัวหดลีบเล็กลงเรื่อย ๆ

คงจะเป็นภาพที่ตลกไปสักหน่อยกับการที่ต้องเดินย่องเข้าบ้านตัวเอง ยอมรับเลยว่าใจสั้นมก ยิ่งเดินเข้าใกล้ห้องรับแขกแล้วได้ยินเสียงคุยดังออกมาเป็นระยะะใจยิ่งสั้น

ซลธีแนบตัวเข้ากับด้านหลังหนึ่งของกำแพง ใจยังไม่กล้าเดินเข้าไป เขาสำรวจตัวเองในเสื้อผ้าที่แปลกตาอีกครั้ง ยังเน้นเสื้อโอเวอร์ไซส์แต่เปลี่ยนจากสีสดใส เป็นคุมโทนเทา ดำ ขาว แบบมินิมอล พอรวมกับกางเกงสีดำขาวยาวเหมือนสีเสื้อ และเส้นผมที่ถูกตัดจนสั้นลง ก็พบว่าตัวเองดูดีอยู่มก ดูแมนขึ้นมานิด ติดออกไปทางผู้ชายเรียบร้อยน่ารัก

ทำใจเถอะว่าจนตาย เขาก็หนีคำว่าน่ารักไม่พ้น

“ซล...มาแล้วก็เข้ามาสิลูก ไปยืนทำลับ ๆ ล่อ ๆ อะไรตรงนั้น” เสียงคุ้นหูทำเอาต้องย่นหน้าประหลาด

แม่จะรีบเรียกทำไม ยังทำใจไม่เสร็จเลย

ตื่นเต้นจนมือเย็น แต่เพราะไม่ยอมให้มีพิธี เลยต้องขานรับออกไป

“ครับ” เดินเข้ามาภายในโถงรับแขกด้วยท่าทางมั่นใจ แต่ใช้สายตามองปลายเท้าตัวเอง ไม่กล้าสบตาใครบางคน

“นี่เธอครับชลธิ์ โตขึ้นเยอะ จนผมจำแทบไม่ได้เลย ลูกน้ำตัวเล็กเหมือนน้ำน้ำเลยเนอะ”

“เอ่อ...สวัสดิ์ครับพี่ต้น” ยกมือไหว้ร่างสูงที่นั่งอยู่บนโซฟา พบว่าตัวเองถูกจ้องตั้งแต่หัวจรดเท้า อตหวิวนใจไม่ได้เลยกับน้ำเสียงทุ้มต่ำ ก่อนจะตั้งสติเหลือบมองพี่ต้นให้ชัดๆ หลังจากบังเอิญเจอกันและวิ่งหนีอีกฝ่ายที่ห่าง

ภาวนาให้พี่ต้นจำไอ้เด็กตัวเล็กเสื่อสีชมพูไม่ได้ก็พอ

“ไม่ค่อยยอมกินนะ ต้นยังจำน้องได้มัย ตอนเด็กชอบเดินตามเราตั๋อยๆ”

“จำหน้าตอนเด็กได้ดีเลยครับ แต่ตอนนี้...ถ้าเจอข้างนอกก็คงจำไม่ได้” พี่ต้นยิ้มส่งมาให้ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะฝันยิ้มออกมาเสียมากกว่า ก็คนเพิ่งออกหักนี่เนอะ จะให้ยิ้มกว้างว่าเริงได้ยังไง

“น่ารักมัย น่ายกให้”

“ครับ?”

“แม่!” ชลธิ์ตัวขาวาบ เกร็งดวงตาจนแข็งหลังแว่นสายตา ตอนมองแม่ตัวเอง

ยกให้อะไร ยกอะไรให้!

“ชลจะไปเรียนม.เดียวกับต้นนะ น้ำลิมบอก ยังไงน้ำก็ฝากดูแลน้องด้วย อีกเดือนนิดๆ ก็เปิดเทอมแล้ว นี่ยังไม่ได้อัดหูกันเลยที่หอเดียวกับต้นพอจะมีห้องว่างมัย ถ้าได้อยู่หอเดียวกัน น้ำจะได้เบาใจเวลาชโลกลู่กลต่า อยู่กันแค่สองคนมาตลอด เป็นห่วงน้อง ถ้าต้องไปอยู่คนเดียว”

เออดีครับแม่...ช่วยกันทำมาหากิน ช่วยให้ได้ใกล้พี่ต้นขึ้นอีกนิด

“ไม่แน่ใจเลยครับ แต่แม่ต่ายบอกว่า อยากให้ชลไปลองอยู่กับผมก่อน เพราะห้องกว้าง แม่อยากให้ชลไปอยู่เป็นเพื่อนผมสักเทอมหนึ่ง เขากลัวผมฟุ้งซ่านแล้วคิดสั้น นาน้ำก็รู้ แม่ผมชอบคิดอะไรเยอะเกินไปแบบนี้แหละ แต่ถ้าชลจะมาอยู่กับผม ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะอึดอัดหรือเปล่า”

ดีมากครับป้าต่าย ผมรักป้าที่สุด!

“ไม่อึดอัดครับ!” เปลอพลาดพูดโพล่งออกไปเสียงดัง แทบระงับอาการตื่นเต้นไว้ไม่ไหว เมื่อได้ยินว่าป้าต่ายจะให้ไปอยู่เป็นเพื่อนพี่ต้น “ดีมากเลย ตอนแรกผมกังวลมาก กลัวการต้องไปอยู่คนเดียว”

“งั้นก็ตามนี้ ชลลองไปอยู่กับต้นสักเทอมก่อนก็ดี พอคุณที่คุ้นทางค่อยว่ากันใหม่ แล้วหิวข้าวกันหรือยัง แม่ไปดูตึกกว่าว่าวันนี้ป้าแฉิวทำอะไรกิน เด็ก ๆ คุยกันไปก่อนก็ได้ ถ้าตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้วจะให้คนมาเรียก”

“ครับ” เขารับคำ ยังอดตื่นเต้นกับการเจอหน้าคนที่แอบชอบมานานในรอบหลายปีไม่ได้ ก่อนจะมองแม่ตัวเองเดินเข้ามาใกล้ แล้วกระซิบบอกอะไรบางอย่างพอให้ได้ยินกันแค่สองคน

“แม่กับป้าต่ายเปิดทางให้แล้ว ผู้เขานะชลธีคนแมน! รวบหัวรวบรวมมาให้ได้”

“แม่...”

ทำไมแม่ไม่เข้าใจ ว่าทางนี้มันน้อยขอแค่ได้อยู่ใกล้ ๆ ก็พอ

“ไง ไม่เจอกันนานทำไมมึงตัวไม่โตขึ้นเลยวะ สูงเลยใหญ่กลมมนิดเดียวเอง”

“...เอ่อ พี่ต้นสูงเกินไปมากกว่ามั้งครับ” แทบลิมหายใจตอนพี่ต้นเดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าเมื่อได้อยู่กันสองต่อสอง แถมพี่ต้น

ยังจับหัวเข่าวัดระดับความสูงอีกด้วย

ระยะประชิดแบบนี้ อยากรจะเป็นลม...พีดันยังแทนตัวเอง
ว่ากู ยิ่งดูดิบเถื่อนขึ้นเป็นกอง

ประทับใจ...

“ไม่ละ เพื่อนกูก็ตัวประมาณนี้ทั้งนั้น ขนาดแฟนกูยังสูงกว่า
มึงเลย ไม่สิเป็นแฟนเก่าแล้ว”

แอบสังเกตเห็นว่าสีหน้าของพีดันดูลดลงเมื่อพูดถึงแฟน
เก่า ก็อย่างว่าเพ็งเลิกกัน ดูท่าว่าจะยังไม่คุ้นเคยกับสถานะโสด และ
ก็เป็นหน้าที่เขาสินะ ที่ต้องรับหายจากอาการตื่นเต็น ชาวพีดัน
เปลี่ยนเรื่องคุย

“ซั้บรตมาเหนื่อยมั้ยครั้บ”

“นิดหน้อย ยิงยาวมาจากน่าน พอดีไปเที่ยวกับเพื่อนมา”

“ผมยังไม่เคยไปน่านเลย” เขาเว้นวรรค แล้วพูดต่อ “ตอนแรก
แม่บอกว่าอีกสองวันพีดันจะมา ผมตกใจแล้วก็แปลกใจนิดหน้อย
ตอนแม่ไลน์ไปบอกว่าพีดันที่บ้านแล้ว”

ไม่ใช่แปลกใจนิดหน้อยหรอก เรียกว่าตกใจเหมือนถูกผีหลอก
จะถูกต้องกว่า

“กูไม่รู้จะไปไหน ก็เลยว่่ามานอนพักที่บ้านสวนดีกว่า ทะเล
กับต้นไม้น่าจะทำให้อาการดีขึ้น”

“ครั้บ”

“แล้วจะไม่อึดอัดแน่นะเรื่องที่ต้องไปอยู่ด้วยกัน”

“ไม่ครั้บ”

“ถ้าอึดอัดยังไงก็บอกได้เลย กูไม่ใช่คนอยู่ร่วมกับคนอื่นอยาก
ขนาดเพื่อนกูเป็นบ้า กูยังอยู่กับมันได้...บ้านมึงนี่เปลี่ยนไปเยอะ
เหมือนกันนะ หลายปีมาแล้วที่ไม่ได้มา”

“ครับ หลายปีมากที่ไม่ได้เจอกัน ส่วนใหญ่มีแต่ป่าต๋ายมาหาแม่ ผมสงสัยทุกครั้งแหละ ว่าทำไมพี่ดันกับคุณลุงไม่มาด้วย”

“พ่อลากไปเมืองนอกทุกปีเดือน แต่เดือนนี้ขอมาพักใจ ตามประสาคนนอกหักนะ”

“เดี๋ยวพี่ก็หาย”

“มึงมาเป็นเพื่อนคุยที่บ้านบ่อยๆ เหมือนตอนเด็กก็ดีนะ กูจะไม่ได้ไม่ต้องคิดถึงเขา”

“ที่นี่ไม่ค่อยมีภูเขา ส่วนใหญ่มีแต่น้ำ มีแต่ทะเล” พุดจบก็ได้ยินเสียงคนตัวโตหัวเราะออกมา ผมที่เพิ่งตัดและเซตมาอย่างดีถูกขยี้จนยุ่งเหยิงด้วยมือหนัก ๆ

“ยุ่งหมดแล้ว ผมเพิ่งไปตัดผมมา”

“ก็มึงตลก”

“ตลกยังไงครับ”

“ช่างเถอะ เขาเป็นว่าดีก็แล้วกัน”

พี่ดันเปลี่ยนจากการขยี้ผมเขา มาลูบเบา ๆ พร้อมยิ้มส่งมาให้จนเห็นฟันขาวเรียงตัวสวยเป็นระเบียบ

แพ้แล้วครับทูนหัว แพ้การถูกผู้ชายลูบหัวแล้วยิ้มแบบนี้...

Chapter 02

หลังมื้ออาหารเย็นที่บ้าน ชลธิ์ก็อาสาขับรถมาส่งพี่ต้นที่บ้านหลังติดกัน ไม่ได้คิดว่าพี่ต้นจะหลงทางในบ้านตัวเองเพราะไม่ได้มานาน แต่เพราะอยากเดินชมนกชมไม้ด้วยกันเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง

เขาพบเรื่องน่าแปลกใจของพี่ต้นอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้วความดิบเถื่อนก็มากขึ้น ในมือของพี่ต้นตอนนี้ก็มีমনูหรืออยู่ แถมควันสีขาวจาง ๆ ที่ปิดตัวในอากาศ ยังเหม็นฉุนจนรำลึก

“แฉก...แฉก...”

“เหม็นเหรออ”

“นิดหน่อยครับ ผมไม่ค่อยคุ้นกับกลิ่นมนูหรี่” ตอบออกไปพร้อมยกมือขึ้นปิดจมูก ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายจะใส่ใจกันขนาดที่จะโยนมนูหรี่ลงที่พื้นแล้วใช้เท้าเหยียบ

“มึงไม่ชอบก็ไม่ต้องสูบ”

“ผมไม่ได้ว่าอะไรครับ แค่ไม่ชอบกลิ่นเฉยๆ”

“ก็นั่นแหละ ภูไม่ได้เป็นคนสุขจัดนะ แต่ช่วงนี้มันเซ็ง ๆ เลย
สุขเยอะหน่อย”

“ครับ ถ้าพี่เซ็ง พรุ่งนี้ไปเที่ยวกันมัย ไปดูหนังกัน” เอ่ยชวนคนที่
ทำหน้าที่สลดดูลงไปอีกแล้ว ไม่ชอบให้หน้าหล่อ ๆ ของพี่ต้นเศร้า
แบบนี้เลย ทำไมพี่แอมป์ถึงใจร้ายทิ้งไปได้ลงคองนะ

“ก็ดี หาอะไรทำ”

“เพราะพี่เล่นบาสเหรอครับ ตัวถึงสูงขนาดนี้” ชลธิงเฝ้ามอง
สังกรรมของอีกฝ่าย นึกถึงคำพูดของแก้มว่าเขวกับพี่ต้นเป็นเสก
ไฟฟ้ากับหลักกิโล

“คงงั้น แต่มึงเดี่ยมาก หน้าก็หวานอย่างกับผู้หญิง”

“ผมเป็นผู้ชาย”...ที่แรดหน่อยเท่านั้นเอง

แรดกับเพื่อน แต่เรียบร้อยกับผู้...

“เออ...รู้อยู่ ถึงบ้านละ ตามเข้ามาข้างในดิ อยู่เป็นเพื่อนภู
ก่อน”

“ได้ครับ ผมไม่ได้รับไปไหนอยู่แล้ว” มองคนตัวโตไซกุญแจ
เข้าไปในบ้านสองชั้นสไตล์โมเดิร์น พอจะรู้ว่าป่าตายชอบต้นไม้
รอบ ๆ บ้านจึงเต็มไปด้วยกลิ่นของดอกไม้ที่หอมบ้างฉุนบ้างในเวลา
กลางวัน

“แล้วมึงจะกลับบ้านยังไง”

“เดินไปเอง”

“ไม่กลัวเหรอ”

“กลัวอะไร แถวนั้นไม่มีอะไรเหรอก ผมอยู่มาตั้งแต่เด็ก”

“มีใจ ไฟทางข้างหน้าก็เสีย มีดีจะตายท่า”

“พี่ต้นกลัวเหรอครับ เลยขู่ผม” หัวเราะออกมาชนิดหนึ่ง เพราะ
ไม่ใช่คนขี้กลัว จะผีจะตุ๊กแก แมลงสาบก็ไม่กลัวทั้งนั้น เป็นคน

แมน ๆ...แมนจะตาย

“เปล่าไม่ได้กลัว”

“แต่เขาลือกันอยู่นะว่าแถวนี้ผีดู เพราะที่ตรงนี้เคยเป็นป่าช้าเก่า”

“เมื่อไหร่จะเลิกมุกป่าช้าเก่า ช้าซากจำเจมาก”

“ดูหน้าผีซีด ๆ นะครับ พอพูดเรื่องผีเนี่ย”

“ก็เลิกพูดได้ละใจเสียวเนี่ย...เพราะมึงนั่นแหละ รับผิดชอบด้วยการนั่งรอจนกุอาบน้ำเสร็จเลย แล้วค่อยกลับ”

“ตัวก็โตกลัวผีซะงั้น” เขายิ้มออกมาเมื่อถูกลากมานั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งในบ้าน ไฟยังไม่ได้เปิด มีเพียงแสงสลัวจากนอกร้านส่องเข้ามาให้มองเห็นกันเท่านั้น

“เจียบชะ”

“ถ้ากลัว คืนนี้ให้ผมนอนเป็นเพื่อนไหมครับ” “ไม่รู้จะไรตลใจให้ชลธิเอ่ยตาม เขามองเงาอีกฝ่ายนั่งอยู่นานก่อนที่พีดันจะอ้าปากตอบกลับมา

“ก็ดี แล้วเสื้อผ้า?”

“ผมขี้มรดที่ซับกกลับไปเอาแค่แป็บเดียว บ้านเราอยู่ติดกันแค่นี้ เอากุญแจรถพี่มาให้ผมสิครับ ไปแค่แป็บเดียวจริง ๆ” ชลธิยื่นมือออกไปตรงหน้า แสงสลัวพอให้มองเห็นเงากันและกัน พีดันเลยต้องใช้มือคลำหามือเขาเพื่อส่งมอบกุญแจ

สัมผัสของมืออุ่นทำให้ใจเต้นแรง กุญแจรถมาอยู่ในมือแล้ว ก่อนที่ความอุ่นของมือหนาจะผละออกไปอย่างอ้อยอิ่ง

“ผมว่า เราเปิดไฟกันก่อนดีมั๊ยครับ มีดแบบนี้ เดี่ยวจะเดินชนนั่นชนนี่แล้วได้แผล”

“เออ กุสิมเปิดไฟนี่หว่า” คนตัวโตบ่นออกมาพร้อมเดินไปที่

ลวิตซ์ไฟ จากนั้นไม่นานทั่วบริเวณก็ถูกแทนที่ด้วยแสงสว่าง พร้อมกันกับที่เขาลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้

“เงินเดี่ยวมมา”

“ไอ้ซัล...”

“ครับ?”

“รีบมานะ คินนี่กูไม่อยากอยู่คนเดียว”

ใช้เวลาไม่นานซลธีกัซบรถกลับมาถึงบ้านสวนอีกครั้ง พร้อมเสื้อผ้าสองชุด เป็นชุดนอนหนึ่งและชุดสำหรับใส่ในวันพรุ่งนี้ อีกหนึ่ง เขาแวะไปบอกแม่ว่ามานอนเป็นเพื่อนที่ดั้นก่อนออกมา แม่รับรู้ด้วยการพยักหน้า แล้วหลังจากนั้นก็หันกลับไปสนใจละครหลังข่าวต่อ

ดับเครื่องยนต์ Lexus ES 350 จนเสียงเงียบสนิท นึกซัดใจ มันอยู่บ้างที่ความยาวของตัวรถทำให้รู้สึกไม่ถนัดเพราะส่วนใหญ่เลือกขับแต่รถคันเล็ก แต่กลิ่นน้ำหอมเย็น ๆ กับกลิ่นนิโคตินที่หลงเหลืออยู่ของเจ้าของตัวจริง ก็ทำให้รู้สึกดี

ดูเหมือนพีดันจะอาบน้ำเสร็จได้สักพักแล้วก่อนที่จะมาถึงร่างสูงเลยออกมายืนรอเขาที่หน้าประตู

“ไปนานมาก”

“คิดถึงเธอครับ แค่อีลิปนาที่เอง” ยกไม้แขวนเสื้อผ้าขึ้นพาดบ่า อมยิ้มให้แก่มั่นตัวโตที่ตีหน้ายุ่งจนใบหน้าดูตื้นดูดูขึ้นไปอีก

แต่พีดันไม่ดูหอรก แค้ใจร้อนกับอารมณ์ร้อนเท่านั้นเอง

“มึงแตกเบียร์มั้ย”

“ไม่ครับ พีดันตามสบายเลย ผมดื่มไม่เป็น” หยดยืนใกล้คันตัวสูงเมื่อเดินต่อไปไม่ได้ เขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นสบู่ที่ออกมาจากตัวอีกฝ่าย

ที่ต้นโนเวลานี้สวมเพียงกางเกงนอนตัวเดียวไม่ได้สวมเสื้อ มัด
กล้ามเนื้อที่เคยมองผ่านภาพถ่ายเลยดูสมจริง “รีบเข้าบ้านเถอะครับ
มายืนถอดเสื้อตากน้ำค้าง ผมกลัวผีไม่สบาย”

“แข็งแรงขนาดนี้ ภูไม่ป่วยง่าย ๆ หรือ”

“กันไว้ดีกว่ากันนะ” เขายิ้มกว้างขึ้นอีกครั้ง มองรอยสักรูป
สมอเรือหมุนตัวกลับเป็นแผ่นหลังกว้าง มองท่อนขาขวามุ่งหน้าเข้า
สู่ตัวบ้าน แล้วเดินนำไปยังห้องครัว

นานแล้วที่เขาไม่ได้เข้ามานั่งเล่นในบ้านสวนหลังนี้ ขนาดของ
มันไม่ได้กว้างขวางมากเมื่อเปรียบเทียบกับบ้านเขา แต่ก็ได้ดับ
แค้นกันไปจนรู้สึกอึดอัด เรียกว่ากำลังดี ขนาดพอดีที่จะเห็นอีก
คนในสายตาได้ตลอด

“ไปอาบน้ำไป จะได้นอน มึงจะใช้ห้องน้ำข้างบนก็ได้ หรือ
ตรงนี้ก็ได้อ แล้วแต่สะดวกเลย”

“ครับ แล้วพี่ต้นจะทำอะไร ตีมีเบียร์?”

“ไม่อะ ไม่มีเพื่อนแตก ภูก็ไม่กิน เดินมาเอาน้ำเปล่า เอามั้ย
ภูเทให้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรีบอาบน้ำก่อนดีกว่า พี่ขับรถมาเหนื่อย ๆ
จะได้รับพัก” ซลธีเดินเอาเสื้อผ้าสำหรับใส่ในวันพรุ่งนี้ไปพาดไว้กับ
โซฟาส่วนหนึ่ง ที่สำหรับใส่นอน เขาตั้งใจเดินถือเข้าไปในห้องน้ำด้วย
ถ้าไม่ติดว่าเสียงทู้มเรียกให้หยุดไว้ก่อน

“มึงจะเข้าไปอาบน้ำทั้งที่ใส่แว่นหรือซล”

“ลืมเลยว่าตัวเองใส่แว่นอยู่” กำลังจะหยิบแว่นออกให้พ้นหน้า
ตามคำท้วง แต่ดูเหมือนว่าคนที่วางแก้วน้ำบนเคาน์เตอร์ทำครัว
จะไวกว่า เพราะก้าวเท้าแค่ไม่กี่ก้าวก็ถึงตัว แล้วถือวิสาสะถอดแว่น
สายตาออกให้เอง

สายตาเขาสันนุ่ระดับหนึ่ง มากพอที่จะทำให้มองภาพตรงหน้าเลื่อนราง เลยไม่ได้เห็นว่าสายตาของพีด้้นตอนนั้นมองมายังไง

“เหมือนผู้หญิงลึล ถ้ามีนมกับผมยาวนี่ใช่เลย” ไม่พูดเปล่า มือไม้พีด้้นยังจับมาที่หน้าอกเขา เล่นเอาหน้าร้อนวูบ กระดกตัวถอยหนีแทบไม่ทัน

“ถ้าพีพูดแบบนี้อีกทีผมจะโกรธ”

“โกรธกูเรื่อง?...”

“ผมเป็นผู้ชาย”...เขาคงไม่คิดโกรธพีด้้นที่หาว่าเขาเหมือนผู้หญิง แต่จะโกรธมากกว่าถ้าอีกฝ่ายถึงเนื้อถึงตัวกันบ่อยแบบนี้เรื่อย ๆ ตอนเป็นเด็กเรานอนกอดกัน หอมแก้มกันได้ เพราะยังไม่รู้เรื่อง แต่ตอนนั้นเขาไวกับสัมผัสพีด้้นมาก อยู่ห่างกันไว่น่าจะดีกว่า

“เพื่อนกูยังเหมือนผู้ชายมากกว่ามึงเลย”

“ถ้าพีมีวแต่ยืนชวนผมคุย เมื่อไหร่ผมจะได้เข้าไปอาบน้ำสระครับ”

“...เห็นหน้ามึง ๆ หัวร้อนง่ายเหมือนกันนะเราอะ จะเข้าก็เข้าไปเลย กูจะไปนั่งดูทีวีรอ”

“ก็ดีครับ เพราะผมอาบน้ำนาน” ไม่ขัดขืนการที่อีกฝ่ายดันหลังเขาให้เข้าไปในห้องน้ำ พอเท้าเปล่าได้สัมผัสความชื้น ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูถูกปิดลง

“หอมแล้ว สะอาดแล้ว มึงไม่ต้องอาบเยอะหรอก”

...หอมแล้ว? ดมแล้วหรือไงถึงได้รู้ว่าหอม

ชลธีใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำนานจริงอย่างที่พูด กว่าจะออกจากห้องน้ำมาพร้อมชุดนอนได้ คนตัวโตที่นั่งดูทีวีก็เอนกายนอนกอดอกหลับตาแน่นิ่งไปเรียบร้อย

เขาไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายหลับลึกหรือเปล่า แต่การที่เดินมาหยุด อยู่ใกล้แล้วพีดันยังไม่รู้สึกตัวก็ตีความได้ว่าลึกพอสมควร แต่พอจะ เดินไปหาผ้าห่มมาให้ เสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นทั้งที่เจ้าตัวยังหลับตา

“มึงจะไปไหน”

“หาผ้าห่มมาให้ครับ พีดันไม่ได้หลับเทอ”

“ไม่หลับ พักนี้นอนนอนไม่ค่อยหลับ”

“กินไม่ลง นอนไม่ค่อยได้ ตรอเมใจหนัก จะแย่นะครับ” ว่า ออกมาพร้อมรอยยิ้ม แอบสังเกตอีกฝ่ายตั้งแต่ที่โต๊ะอาหาร พีดัน กินไปไม่กี่คำก็วางช้อน พลอยทำให้เขาอึดใจไปด้วย

“กูจะสูบบุหรี่ มันจะมีกลิ่นติดนิดหน่อย นอนเตียงเดียวกันได้ ไช้มัย ถ้าไม่ได้กูจะไม่สูบ”

“ได้ครับไม่มีปัญหา” เขาตอบรับพลางมองร่างสูงเดินนำไปบน ชั้นสองของตัวบ้าน ก่อนจะเดินตามขึ้นไปอย่างคนที่คุ้นทางดี

จำได้ว่าห้องของพีดันต้องเดินไปทางขวาหลังเดินขึ้นมาสุดชั้น บันได เป็นห้องเล็กๆ มีระเบียงยื่นออกไปข้างหน้า กั้นภายนอก ภายในด้วยกระจกเลื่อนบานใส ไม่มีผ้าม่านปิด

“กูจะออกไปดูดข้างนอก”

“มวนเดี๋ยวพอนะครับ มันไม่ดี”

“อือ มวนเดี๋ยว”

ชลธีเดินไปหย่อนตัวนั่งบนเตียงกว้าง มองพีดันเลื่อนกระจก ออกไปสูบบุหรี่ แผ่นหลังนั้นดูเหงาหงอยคล้ายกับว่ากำลังนึกถึงใครบางคนอยู่

ไม่รู้ว่ามีเสียงเดินไปหรือเปล่า ว่ายังมีเขาอยู่ตรงนี้อีกคน

เป็นเพื่อนคุยคลายเหงาให้ได้ถ้าอีกฝ่ายต้องการ ยั้งนั่งอยู่ ตรงนี้รอพีดันเดินกลับมา อยู่ตรงนี้ถ้าพีดันไม่ยอมยกยู่คนเดียว

...

อีกสักพักใหญ่ทีเดียว กว่าร่างสูงเปลือยเปล่าที่นอนบนจะกลับเข้ามาพร้อมกลิ่นนิโคตินจาง ๆ เป็นเวลาเดียวกับที่เขาเลือกเอาหมูนึ่งบนเตียงกว้างสำหรับนอน

“ผมนอนฝั่งนี้ได้ใช่ไหมครับ หรือพี่จะนอนตรงนี้”

“มึงนอนเถอะ ภูนอนตรงไหนก็ได้”

“พี่รีบนอนสิครับ พักผ่อนบ้าง จะได้ไม่โทรมไปมากกว่านี้” เขาทิ้งตัวลงนอนพร้อมคว้าผ้าวมผืนหนาขึ้นมาห่ม หลังจากอุณภูมิในห้องลดลงเพราะเครื่องปรับอากาศ

“โทรมก็ไม่ใช่ไรหรอก ไม่ได้มีใครมาเป็นห่วง”

“เยอะแยะออกครับ ป้าตายคนนึงละ”... แล้วก็เขาด้วย

พูดจบก็พลิกตัวนอนตะแคงหันหลังให้คนตัวโต เขายังคงลืมตาโพล่งจึ่งเห็นว่าไฟในห้องถูกดับลงแล้ว และแรงยุบยวบสั้นไหวของเตียงสปริงก็บอกได้ดีว่าพี่ต้นนอนลงแล้วเช่นกัน

กลิ่นนิโคตินยังอยู่ พอรวมกับกลิ่นสบู่ก็ทำเอาลมหายใจติดขัด

“มึงเคยรักใครมั้ยะ”

“เคยครับ แต่ผมไม่ได้คาดหวัง เพราะรู้อยู่แล้วว่าเขาคงจะไม่รักตอบ”

“ไม่เจ็บเหรออ”

“ไม่ครับ ผมไม่อยากจะเป็นเจ้าของเขา แต่ได้แอบรัก ได้แสดงความเป็นห่วง ได้คอยปลอบใจอยู่ข้าง ๆ ในวันที่เขาเจ็บก็พอแล้ว”

“มีเหรออวะ รักที่ไม่อยากเป็นเจ้าของ”

“ผมว่า นอนกันเถอะครับ ราตรีสวัสดิ์นะครับพี่ต้น”

“เออ ราตรีสวัสดิ์”

พีนหลับตาลง ชมอารมณ์ เมื่อเสียงที่พูดอยู่เมื่อครู่เงียบลงไป

แล้ว ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ไม่ให้หันไปมองคนที่นอนร่วมเตียงเดียวกัน

นั่นนะสิ มีเหออะ รักที่ไม่อยากเป็นเจ้าของ ขนาดเขาที่ตั้งใจว่าจะขอแค่ได้อยู่ใกล้ พอได้ใกล้เข้าจริง ใจยังฝันฟุ้งไปว่าถูกกอด แม้จะรู้ทั้งรู้ ว่าการคิดแบบนี้มันไม่เป็นผลดีกับตัวเองเอาซะเลย

ชลธิจำไม่ได้ว่าตัวเองเผลอหลับไปตั้งแต่ตอนไหน แต่มารู้สึกตัวอีกทีตอนที่แสงอ่อน ๆ ของพระอาทิตย์พาดทับตัว เขาคิดว่าพระอาทิตย์คงจะไม่ทำให้เขาร้อนมากเท่าไร แต่อาการอึดอัดกายก็ทำให้ต้องลืมตาขึ้นมอง

“พีตัน...” รู้แล้วว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เขารู้สึกร้อนคืออะไร มันน่าจะเกิดจากแขนหนาใหญ่ของคนตัวโตที่นอนคว่ำหน้าอยู่พาดมาทับ แล้วพอยกออก อีกฝ่ายก็ส่งเสียงครางฮือไม่พอใจ ลากเขากลับไปเป็นที่รองแขนอีกครั้ง

“พีตันตื่น!”

“กูจะนอน!”

“แขนพีทับตัวผมอยู่ ตัวพีก็หนัก ผมยกแขนพีออกไม่ได้ ตื่นก่อนสิครับ ตอนนี้อยู่แล้วด้วย” ชลธิใช้แรงที่มีเขย่าปลุกคนตัวโต แม้พีตันจะมีอาการงัวเงีย แต่ก็มีสติพอจะจับแขนเขาที่เขย่าอยู่ให้หยุด

และระลึกได้ว่าเขาเป็นใคร

“ไม่อยากตื่นเลย ไม่ได้หลับลึกอย่างนี้มานานแล้ว”

“ก็ดีแล้วนี่ครับ”

“อยู่ที่นี่สบายใจดี”

“ไม่ก็เป็นเพราะพีเหนื่อยจากการเดินทางไกล”

“เธอจะ ก็อาจจะใช่ ก็โมงแล้วเนี่ย” แขนยาวที่เคยพาดไว้บนตัวเขา ปายเปะปะไปตามเตียงกว้าง พืดันควานหาโทรศัพท์ไม่นานนักก็เจอ “สิบโมง แล้วใครโทร.มาเยอะแยะวะ...แอมป์?”

“จะโทร.กลับมั๊ยครับ” เขาถามพลางลุกขึ้นนั่ง พร้อมจะเดินออกไปให้อีกฝ่ายได้มีพื้นที่ส่วนตัว “ถ้าพี่จะโทร.กลับผมจะออกไปข้างนอก”

“ไม่ละ ไม่อยากคุย”

“ครับ”

“แล้ววันนี้มีงชวนกันไปดูหนังใช่ปะ อานน้ำแต่งตัวไปกินข้าวเที่ยงที่ห้างเลยแล้วกัน สายขนาดนี้แล้ว”

“พี่อยากกินอะไร”

“เนี่ยอย่าง กูชอบกินเนื้อ”

“ได้ แต่ว่าพี่ดันครับ เมื่อคืนผมลืมหยิบกระเป๋าใส่ตางค์มา เตียววานพี่ขับรถพาผมไปเอากระเป๋าที่บ้านก่อน”

“ไม่ต้องหรอก กูเลี้ยง มึงห้ามปฏิเสธด้วย”

“อย่างนั้นก็ได้ครับ แล้วไว้วันหลังผมจะเลี้ยงพี่คืน วันไหนดี”

“วันที่กูช่วยมึงขนของเข้าหอก็ได้ น่าจะหิวมาก ระดับคุณชายชลธิ์ ให้มึงเลี้ยงอะไรดีวะ”

“อะไรก็ได้ที่พี่อยากกิน แต่ตอนนี้พี่ต้องหาแว่นมาให้ผมใส่ก่อน เพราะเม้าช้ตาด้วย สายตาสั้นด้วย มองอะไรไม่เห็นเลย” ชลธิ์ยิ้มมุมปาก ถูกขยี้ผมเบา ๆ ก่อนที่พี่ดันจะลุกไปหาแว่นมาให้ใส่ “ขนาดเม้าช้ตา มึงยังดูดีอยู่เลยซล”

เขามาถึงห้างสรรพสินค้าพร้อมกับพี่ดันในเวลาเกือบเที่ยง ไปซื้อตัวหนังเรื่องที่ชอบมาดูก่อนจะมานั่งปิ้งเนื้อในร้านเนื้ออย่าง

“มึงรู้ปะ ว่ากูไม่ได้กินเนื้ออย่างมานานมาก”

“ทำไมล่ะครับ” มองหน้าพี่ตันที่จู้ๆ ก็พูดเรื่องการกินเนื้ออย่าง
ขึ้นมา อาจจะมีเพราะตีมีเบียร์ร่วมไปด้วย หรือเพราะอยากจะ
เล่าออกมาเฉยๆ ก็ไม่รู้ได้

“แอมป์ไม่กินเนื้อ มั่งสวิริติเลยแหละ”

“พี่ยังคิดถึงพี่แอมป์มากเหอครับ” อาจจะเพราะคำพูดของ
เขาไปกระตุ้นความรู้สึกอะไรบางอย่างของพี่ตันเข้า สุดท้ายคนที่เริ่ม
เปิดประเด็นเรื่องเนื้ออย่างก็เงียบลงเหลือเพียงการคืบเนื้อเข้าปาก
ซ้ำๆ พร้อมพูดไปด้วย

“ก็มาก กูกับแอมป์คบกันมานาน กูวาดอนาคตไว้แล้วว่าอยาก
ให้มีเขาอยู่ด้วย แต่สุดท้ายเขาก็เลือกคนอื่น”

“อาจจะเพราะว่าพี่กับเขาไม่ใช่คู่กัน พี่ตันหน้าตาดีจะตาย หา
แฟนใหม่สวยๆ ได้สบาย”

“มึงรู้อะไรมัยซด กูไม่เคยมองใครสวยกว่าแอมป์เลย”

“ผมเคยเห็นรูปพี่แอมป์...รูปคู่กับพี่ ก็สวยจริงๆ ครับ ผม
ไม่เถียง” ซลธิพลิกัดด้านเนื้อที่กำลังจะสุกบนเตา เขาพูดเรื่องของ
พี่ตันออกมาได้อย่างหน้าตาเฉย แม้จะแอบมีหน่วงๆ บ้าง แต่ก็
ไม่ได้มากถึงขนาดที่ทนไม่ได้ “เนื้อครับ มันสุกแล้ว”

“ขอบใจ”

“พี่ไม่ลองหาใครมาตามใจดูล่ะครับ เขาบอกกันว่า ถ้าออกหัก
แล้วอยากลิ้มได้ใจ ให้หาคนมาตามใจ”

“ไม่เอาอะ ขออยู่เฉยๆ ดีกว่า กูยังลืมคนเก่าไม่ได้เลย ไม่
อยากให้คนใหม่ไม่สบายใจ ช่วงนี้ถ้ากูเหงากูก็คุยกับแม่บ้าง คุยกับ
มึงบ้าง หรือมึงมีปัญหา ทำไม แคว้นเดียวรำคาญกูแล้วเหอ”

“ใครจะไปรำคาญพี่ ผมก็อยู่คุยกับพี่ได้เรื่อย ๆ แหะละ อีกอย่าง

เดี๋ยวก็ต้องไปอยู่หอด้วยกัน พี่ไม่ได้เหงาหรอก ผมเรื่องเยอะ ผม
รู้ตัว” ซลธิย์ยิ้มแล้วคืบเนื้อเพิ่มใส่ในงานของพี่ต้น พอเห็นว่าเบียร์ของ
อีกฝ่ายหมดขวด และดูท่าเจ้าตัวจะสั่งเพิ่ม ที่คืบเนื้อสแตนด์เลสในมือ
ก็ตีเข้าให้ที่หลังมือ “พอแล้วครับ ห้ามเมาเพราะผมไม่ขับรถพี่
มันยาว ผมขับไม่ถนัด”

“น้องหรือแม่วะเนี่ย”

“น้องสิครับ หรือพี่เห็นผมเป็นคนอื่น” เขาหัวเราะออกมา
ชอบพี่ต้นเวลาทำหน้าที่ดูมากกว่าทำหน้าที่เศร้า

“เออ...แล้วจะคืบให้ทำไมเยอะแยะวะเนี่ย แบ่งกันสิ มึงจะได้
ตัวโตกว่านี้”

“ไม่ละพี่ พอดีผมไว้หนุ่”

ระหว่างที่ผลัดคืบเนื้อใส่งานกันไปมาเพราะเริ่มรู้สึกอึด จู่ ๆ
โทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างตัวของพี่ต้นก็สั่นขึ้น รายชื่อที่ปรากฏขึ้นมา
ทำเอาสีหน้าและแววตาร่างสูงเปลี่ยนไป ไม่ต้องบอกก็รับรู้ได้ว่า
ใครโทร.เข้ามา

“แอมป์นี่” และก็ได้รับการยืนยันจากปากพี่ต้นเอง

“จะคุยหรือเปล่าครับ”

“ไม่อยากครับ ปล่อยมันสั้นอยู่อย่างนี้แหละ ตอนงูอยากคุย
อยากเคลียร์ เขาไม่คุยกับกูเอง”

“จบไม่สวยสินะครับ แบบนี้” พยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนจะ
เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ของอีกฝ่ายมาวางไว้ข้างตัว “ฝากผมไว้
ดีกว่า พี่จะได้ไม่ต้องเห็น”

“อิม” พี่ต้นก้มหน้าลงคืบเนื้อในงานมาใส่ปาก ก่อนจะเงยหน้า
ขึ้นมาเอ่ยบอกเขาเสียงเรียบ “แต่กว่าจะกูไปคุยกับแอมป์ให้จบเรื่อง
ดีกว่า กูขอโทรศัพท์คืนหน่อย”

“ก็ได้รับ” เขาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ละมือจากการ
ย่างเนือบนเตา ส่งโทรศัพท์ที่ยังลั่นอยู่อย่างต่อเนืองคืนให้พี่ตัน เขา
เห็นเต็มสองตาของตัวเอง ว่าคนที่โทร. เข้ามาก็ยังเป็นคนเดิม “ผมว่า
เขาคงมีเรื่องสำคัญจะคุยกับพี่ ถึงได้โทร. ติดกันขนาดนี้”

“อืม...เดี๋ยวกูมา มึงนั่งรอกูตรงนี้ก่อนนะ”

ไม่ได้ตอบรับอะไรออกมา เพียงแค่มองร่างสูงของพี่ตันลุก
หายไปด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก มันเหมือนจะจุกในอก รู้สึก
แน่นจนกระเดือกอะไรเข้าไปไม่ลง



ต้นหนชลธี

'ชล' หมุ่นหน้าใส หัวใจสีชมพู

แอบรักพี่ชายบ้านใกล้ อย่าง 'ต้น' มาตั้งแต่ตัวกะเปี้ยก เพราะพี่ต้นคอยดูแลเอาใจใส่เขาเหมือนน้องชายแท้ๆ แต่ก็ทำได้เพียงเฝ้ามองพี่ชายที่แสนดีกับแฟนสาวอยู่ห่างๆ กระทั่งโชคชะตาเข้าข้าง เมื่อพี่ชายอภิสเทตัสโปรด(แต่ไม่ซิง) คนเป็นน้องวิ่งลุกขึ้นมาแปลงโฉมใหม่ หัวใจพิชิตใจพี่ต้น

ความใกล้ชิดที่ค่อยๆ ก่อตัวเป็นความผูกพัน
จนคนพี่สายซึ้งเริ่มไม่แน่ใจในอกสามศอกของตัวเอง
ปากบอกไม่รักไม่สน แต่แค่เห็นน้องชลไปกับใคร
ในใจก็แอบร้อนๆ หนาวๆ อุดตามไปหึง-ห้วง-หวนไม่ได้
โหมระแฟนสาวคนเก่าที่ตามพัวพัน คอยพัดกระพือดำน้ำให้ปะทุ
และเหล่าแฟนคลับจอมถือที่หมายตาน้องชายที่นาร์กซิดเป็นพรอน
ความรักของคนเกินเรื่องกับท้องทะเลาะ-ลงเอยแบบไหนกันเนี่ย?

#ต้นหนชลธี

"กูพูดตอนไหนว่าไม่รักนัง เข้าใจผิดแล้ว...ทำไมจะไม่รัก กูรักนัง..."

"...ไม่กินแล้วนัง มาพูดตอบนี้ทำไม...ตอนที่ผมร้องขอทำไมมันถึงหลุดออก

มาจากปากพี่ชายเย็น พี่หึงขมกับนะ ผมไม่เคยว่า ตัวแม่จะถูกรับชมรับร้องใส่
แต่ผมทำได้แค่ยืนพิวพี่เล่าเรื่องแฟนเก่า ต้องทำเหมือนไม่รู้สึกระไร...ผมยอมให้พี่
ขนาถนี่ ก้มตัว ก้มใจ ผมย้ายไปรีเปลวระพี พี่เลยไม่เห็นค่าผมเลย สุดท้ายก็ต้องมา
กบเห็นภาพพี่จูบกับคนอื่น...ไม่ถี คนเก่าของพี่ ผมเองละนั้งก็เป็นคนอื่น"

370 หน้า

บทกร
story



18+ เนื้อหาสำหรับผู้มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

DeepPublishingFan @DeepPublishing



24 ชม. บริการ
www.satapornbooks.com



370 หน้า

